

z kapitalistických armád

Podplukovník Ing. František Lipták

Charakter činnosti nepřítele při nenadálém napadení v současných podmínkách

Současný agresivní, konfrontační kurs USA a jejich spojenců uplatňovaný ve všech oblastech vztahů se socialistickými státy i v politice vůči rozvojovým zemím s protimperialistickou orientací vychází z americké vojenskostrategické koncepce „přímé konfrontace“. Vychází z vykonstruovaného předpokladu, že za sřícím revolučním a pokrokovým procesem kdekoli ve světě stojí Sovětský svaz. Koncepce „přímé konfrontace“ je nejkoncentrovanějším vyjádřením současné americké státní strategie, která kromě ekonomického a diplomatického nátlaku považuje hrozbu silou nebo případné přímé použití ozbrojených sil za nejdůležitější a podle situace i za jediný prostředek k dosažení politických cílů Spojených států.

I když vojenskou doktrínou Severoatlantického paktu oficiálně zůstává vojenskostrategická koncepce „pružné reakce“. Spojené státy si různými formami nátlaku na své západoevropské spojence, Spojené státy si různými formami ustanovení koncepce „přímé konfrontace“ do doktríny NATO.

Vojenskostrategická koncepce „pružné reakce“ je založena na „odstrašování“,

zabezpečovaného tzv. odstrašovací triádou NATO tvořenou konvenčními silami paktu, jeho jadernými silami na evropském válčišti a strategickými útočnými silami USA. Triáda má umožňovat „pružně čelit jakýmkoli formám útoku ze strany Varšavské smlouvy“.

Toto „obranářské“ pojetí zastírá pravý cíl Severoatlantického paktu — získat převahu nad socialistickými státy v konvenčních silách, v jaderných silách na válčišti i v oblasti strategických prostředků jaderného napadení a tím si vytvořit předpoklady pro uplatňování politiky z pozice síly.

Nejdůležitějším principem koncepce „pružné reakce“ je strategicko-operační princip „přední obrany“, který jasně ukazuje na útočnou úlohu NATO. Jeho smyslem je od samého počátku přenést těžiště bojové činnosti na teritorium zemí Varšavské smlouvy a nedopustit v případě války výraznější ztrátu území členských států Severoatlantického paktu. Blokování důležitých mořských průlivů co nejbližší základně vojenského námořnictva SSSR má znemožnit jeho rozvinutí a zajistit plynulost námořní přepravy vojsk a materiálu z USA do Evropy a důleži-

tých surovin pro válečnou výrobu ze všech oblastí světa jak do Evropy, tak na severoamerický kontinent.

Požadavkům strategicko-operačního principu „přední obrany“ odpovídá mírová dislokace nejlépe připravených a vyzbrojených svazků a útvarů pozemního vojska pěti členských států NATO na území NSR v těsné blízkosti západoněmeckých hranic s NDR a ČSSR. Umožňuje velení paktu rychle rozvinout hlavní síly prvního strategického sledu na čarách předem určených co nejbližší k hranicím států Varšavské smlouvy a zároveň zabezpečuje, aby do jakéhokoli konfliktu na středoevropském válčišti byly automaticky vtaženy rozhodující členské země NATO.

Koaliční vojenskostrategická koncepce „pružné reakce“ rozlišuje tři základní druhy válek — studenou, omezenou, a všeobecnou jadernou válku. S přímým zasazením ozbrojených sil počítá velení NATO v omezené a ve všeobecné jaderné válce. Oba druhy válek mohou být zahájeny nenadálým napadením nebo po období příprav.

Omezená válka je podle názoru velení NATO ozbrojené střetnutí charakterizované oboustranným záměrným omezením použitých sil a prostředků, případně prostorového a časového rozsahu bojové činnosti. Stupeň omezení vyplývá z politických cílů války. Omezená válka může být rozpoutána i s použitím jaderných zbraní (omezená jaderná válka), její rychlá eskalace je však záhy vyústila ve všeobecnou jadernou válku. Pravděpodobnou a v současné době nejčastěji procvičovanou variantou omezené války proti státům Varšavské smlouvy na evropském válčišti je rozpoutání války po krátkém období příprav, s použitím jen konvenčních zbraní, tj. omezená konvenční válka. V případě, že by se cíle omezené války nedařilo plnit konvenčními zbraněmi, velení NATO předpokládá přechod na omezené používání jaderných zbraní, tj. přechod na omezenou jadernou válku.

Nejvýhodnějším způsobem zahájení omezené války je podle názorů velení NATO nenadálé napadení států Varšavské smlouvy. Ozbrojené síly Severoatlantického paktu rozmístěné již v míru na středoevropském válčišti nejsou údajně schopné v současné době tento způsob realizovat.

Všeobecná jaderná válka je podle názorů velení NATO ozbrojený konflikt mezi koalicemi států v celosvětovém měřítku. Používají se v něm všechny prostředky hromadného ničení bez omezení. Všeobecná jaderná válka může být zahájena

nenadálým napadením, po období příprav nebo eskalací omezené jaderné války.

Podle názorů velení NATO by nejučinějším způsobem zahájení všeobecné jaderné války proti státům Varšavské smlouvy na evropském válčišti bylo nenadálé napadení, kterým by se dosáhlo maximálního překvapení jako rozhodujícího faktoru pro získání strategické iniciativy. Nenadálé napadení je podmíněné především úplným utajením příprav, což je při současných možnostech průzkumu, zvláště kosmického, velmi málo pravděpodobné. Při zahájení všeobecné jaderné války po období příprav se s dosažením překvapení ve strategickém rámci nepočítá. Klavnými opatřeními má být dosaženo překvapení alespoň v operačním rámci.

Nenadálé napadení států Varšavské smlouvy vojsky NATO je neoddelitelně spojeno s dosažením a využitím momentu překvapení, který lze zabezpečit jen tehdy, podaří-li se převést ozbrojené síly NATO, rozmístěné přímo proti státům Varšavské smlouvy, z mírového na válečný stav v čase kratším než 48 hodin. Mimořádná krátkost této časové lhůty má současně odpovídat dvěma základním požadavkům:

— u vlastních vojsk musí být uskutečněna nejdůležitější, zcela nezbytná opatření;

— protivník nesmí mít, i v případě, že tato opatření zjistí, dostatek času k účinným protipatřením.

Převedení ozbrojených sil NATO z mírového na válečný stav v čase kratším než 48 hodin bude z hlediska obsahu i rozsahu znamenat, že do plné bojové pohotovosti budou uvedeny jen ty části ozbrojených sil, které jsou nezbytně nutné k vedení prvních úderů a operací. Pro ostatní síly a prostředky, které nebudou do zahájení ozbrojeného konfliktu převedeny na válečný stav, musí být zabezpečeny takové podmínky, aby mohly být včas použity pro pokračování v bojové činnosti nebo zajištění dosažených výsledků.

Vyloučíme-li z dalšího rozboru možnost vzniku války v důsledku selhání technického nebo i lidského činitele, bude správné vycházet z předpokladu, že žádný ozbrojený konflikt mezi státy NATO a Varšavské smlouvy, včetně varianty zahájené ze strany NATO nenadálým napadením, nevznikne zřetelně jasně. Vždy musí být určité, byť omezené přípravy, které vycházejí z konkrétně stanovených strategických cílů, jichž má být válkou dosaženo. Tomu bude co do rozsahu, časové posloupnosti, atd. odpovídat i veškerá

činnost i průzkumné příznaky týkající se především převádění ozbrojených sil z mírového na válečný stav.

V zásadě může jít při nenadálém napadení států Varšavské smlouvy ze strany NATO o dvě zcela odlišné varianty situací.

První varianta znamená překvapivé rozpoutání všeobecné jaderné války. Politické a na ně navazující vojenské a jiné cíle války budou mít totální charakter; tomu bude odpovídat fakticky celosvětový charakter konfliktu. Hlavní úsilí bude soustředěno na vedení překvapivého jaderného útoku. V rámci příprav budou do stavu plné bojové pohotovosti uvedeny zejména strategické útočné síly USA a dále ty části sil všeobecného určení NATO, které jsou nezbytně nutné k vedení prvních operací. Rozptýlení sil k jejich ochraně před odvety úderů protivníka bude provedeno až co nejdříve před zahájením války.

Nelze vyloučit, že v krajním případě mohou být iniciátorem této varianty pouze Spojené státy americké. Jejich spojenci v NATO mohou být, v zájmu utajení, informováni až v nejzazší možné době před zahájením války.

Druhá varianta nenadálého napadení států Varšavské smlouvy může mít podobu maximálně rychlé vojenské operace v tzv. „předpolí NATO“, tj. proti NDR nebo ČSSR, popř. proti oběma uvedeným státům, za použití jen konvenčních zbraní. Vytyčené politické i vojenské cíle budou mít omezený charakter. Podle představení NATO má být protivník touto intenzivní, omezenou konvenční válkou postaven před hotovou věc, kterou se rozumí kvalitativně nová politická i vojenská situace na středoevropském válečném území (např. obsazení území NDR nebo jeho části).

Hlavní úsilí příprav bude soustředěno na ty svazy a svazky pozemního vojska a vojenského letectva, které mají operaci uskutečnit. Protože však agrese je třeba plně zabezpečit, bude do příprav celkově zapojeno více sil a prostředků než v první variantě.

Společným znakem obou variant nenadálého napadení je to, že nebude plně využito možností strategického rozvinování ozbrojených sil NATO. Do Evropy a zvláště na středoevropské válečné nebudou organizován rozsáhlý letecký a námořní přísun sil z USA, Kanady a Velké Británie, na válečném území nebudou probíhat velké přesuny vojsk a chybět budou i mobilizační opatření. V obou variantách situací budou ze strany NATO uplatňována nejružnější opatření strategického

i operačního maskování a klamání. Charakteristické příznaky převádění ozbrojených sil z mírového na válečný stav budou velmi obtížně zjistitelné. Jejich spolehlivé ověření bude v podstatě možné jen některými druhy průzkumu. Vždy bude velmi málo času na uskutečnění protiopatření.

Základní odlišnost obou variant je dána tím, že při přípravě všeobecné jaderné války se bude těžiště všech opatření týkat prostředků jaderného napadení a zabezpečení obrany proti odvety úderům, naopak před rozpoutáním omezené konvenční války se hlavní pozornost soustředí především na vytvoření bojeschopného uskupení pozemního vojska na daném strategickém směru.

Zahájení války nenadálým napadením je v současných podmínkách pro NATO v každém případě velmi riskantní. Přestože NATO jako agresor může určit dobu a způsob zahájení války, je právě touto volbou značně omezen. K okamžiku války musí totiž nevyhnutelně dosáhnout takového stavu připravenosti, který bude odpovídat poměru sil, situaci a stanoveným cílům prvních úderů a operací. Vojenská odborníka paktu soudí, že při mimořádně krátkém období příprav nelze nejen dosáhnout žádné výhody v poměru sil, ale navíc i předstih dosažený v rozvinutí pohotovostních sil budou vojska Varšavské smlouvy schopna během několika dnů vyrovnat. Protože je to považováno za možné jak před zahájením války, tak i během jejích prvních dnů, musí se NATO rozhodnout buď pro jistý předstih, s patřičnou výhradou s mimořádně krátkým obdobím příprav nebo pro maximální posílení svých ozbrojených sil, které však lze uskutečnit jen za několik týdnů až měsíců.

Rozhodnou-li tedy řídicí orgány paktu o zahájení války proti státům Varšavské smlouvy nenadálým napadením, po období příprav do 48 hodin, bude to jen za situace, kdy výhody vyplývající z prvních úderů a operací budou jednoznačně převážovat nad rizikem zahájení války s poměrně menšími silami rozvinutými na evropských a námořních válečném územích.

Za použití jaderných zbraní to ze strany NATO vyžaduje mít jasnou kvalitativní převahu v možnostech prvního hromadného jaderného úderu; při použití jen konvenčních zbraní musí být narušena celistvost obrany socialistických států a je třeba mít i dostatek sil k rozvinutí nebo alespoň zajištění dosaženého úspěchu.

Za nejnebezpečnější variantu, ke které se může NATO uchýlit, je proto třeba

považovat překvapivé rozpoutání všeobecné jaderné války. Velení NATO tento způsob vždy považovalo za rozhodující a neúčinnější, uváděje si však také, že k němu nemá vhodné prostředky a že možnosti obou stran jsou v tomto směru zhruba vyrovnané. Z tohoto hlediska je nutno také plně docenovat probíhající přestavbu dosavadních tzv. „taktických jaderných zbraní“ na kvalitativně nové „jaderné síly na válčišti“, jejichž základ budou tvořit operačně taktické řízené střely středního dosahu Pershing 2 a řízené střely s plochou dráhou letu BGM-109G. Tímto systémem má být v evropském prostoru vytvořen takový arzenál jaderných zbraní, který by zaručoval vedení „předstihuujícího jaderného úderu“, tzn. především takového prvního hromadného jaderného úderu, který by neumožnil ozbrojeným silám Varšavské smlouvy vést odpovídající odvetné údery.

Vážným a mimořádně nebezpečným je úsilí Spojených států zaměřené na získání převahy ve strategických jaderných zbraních. Rozsáhlá modernizace strategických útočných sil USA a probíhající výzkumy a zkoušky k vytvoření účinné protiraketové obrany, tzv. „kosmického štítu“, mají Spojeným státům zabezpečit podmínky pro beztržné provedení hromadného úderu strategickými útočnými prostředky proti SSSR a dalším státům Varšavské smlouvy a zabezpečit „nezranitelnost“ a „zaručené přežití“ pro vlastní území. Program Reaganovy „Iniciativy ve strategické obraně“ je však z vědeckého, technického, finančního a časového hlediska velmi náročný i pro takovou velmoc, jakou jsou Spojené státy. Proto byl přehodnocen význam omezené války v Evropě.

S využitím údajné technologické převahy Západu se USA a velení NATO snaží vytvořit si podmínky pro úspěšné vedení omezené války. Omezená konvenční válka přestává být chápána jen jako krátká „předehra“ před zasazením jaderných zbraní, ale je považována za důležitou formu omezené války, umožňující splnit koaliční vojenskopolitické cíle i bez použití prostředků jaderného napadení.

Nezbytné podmínky k vedení úspěšné omezené konvenční války v Evropě mají být postupně vytvořeny v rámci tzv. Rogersova plánu, který je souhrnem nových zásad vedení konvenční války v Evropě a z nich vyplývajících požadavků na strukturální přestavbu a modernizaci konvenčních ozbrojených sil NATO postupně již v průběhu osmdesátých a začátkem devadesátých let.

Rogersův plán hodlá využít „technologického předstihu“ kapitalistických zemí k získání převahy v konvenční oblasti a k vytvoření podmínek pro dlouhodobé úspěšné vedení operací v omezené konvenční válce. V takovém případě by byl přechod na používání jaderných zbraní co nejvíce oddálen, popřípadě by zodpovědnost za jejich zasazení byla přenesena na státy Varšavské smlouvy.

Velení Severoatlantického paktu dále předpokládá, že použitím moderních konvenčních zbraňových systémů s vysokou účinností, přesností zásahu a velkým dosahem lze rozšířit bojovou zónu na úkor teritoria států Varšavské smlouvy. Současně kalkuluje s tím, že narušení nebo zmaření plánovitého vytváření a postupného zasazování druhých sledů a záloh by mělo vážné důsledky pro průběh mobilizace, rozvinování a vedení bojové činnosti vojsky Varšavské smlouvy. Komunikace mezi jejich stálými posádkami a příhraničními prostory mají podle hodnocení NATO omezenou kapacitu. Předpokládá se, že většina přesunů v hloubce území členských států Varšavské smlouvy by závisela na železničním systému, který je značně zranitelný údery na nechráněné zdroje elektrické energie, centrální řídící pracoviště, spojovací systémy, nakládací a vykládací stanice, tunely a mosty. Souřadnice těchto objektů, podobně jako řady stacionárních tylových zařízení a letišť, má velení NATO k dispozici, což umožňuje zpracovat základní plány paleb již v míru. Moderní průzkumné systémy poskytující informace téměř v reálném čase mohou získat dostatečné podklady i k ničení mobilních cílů, především druhých sledů a záloh, včetně operačních manévrovacích skupin, středků PVO apod. Silně centralizovaná struktura velení a spojení Varšavské smlouvy by údajně byla málo odolná proti prostředkům REB Severoatlantického paktu.

K aktivní realizaci strategicko-operačního principu „přední obrany“ má přispět ničení všech prvků operačního uskupení protivníka do celé hloubky, a to od samého počátku války se současným zahájením útočných operací směřujících hluboko do boků a týlů protistojících vojsk. Podle názorů velení NATO vyžaduje naplnění tohoto principu zdokonalit konvenční síly a zabezpečit jejich rychlé rozvinutí. Od roku 1980 je postupně realizována řada opatření s cílem dosáhnout již v míru „standardu NATO“ ve vyzbrojení moderní technikou, naplněnosti a vycvičenosti vojsk jednotlivých členských zemí paktu začleněných do NATO, ale

také opatření ke zkvalitnění a urychlení strategického rozvíjení ozbrojených sil NATO jak mobilizací, tak i přísunem ze zámoří s cílem posílit konvenční odstrašování.

Podstatu strategicko-operačního principu „úderu proti silám v hloubce“ objasnil generál Rogers takto: „Když spojíme schopnost otupit a zničit první sled protivníka se schopností zdržet, rozvrátit a v konečném důsledku zabránit zasazení jeho dalších sledů, vytváříme si tak předpoklady, aby naše konvenční bojová činnost byla úspěšná.“ Velení NATO považuje vzájemné oddělení jednotlivých sledů a soustavné ničení sil protivníka v hloubce od samého počátku války za hlavní podmínku rychlého přenesení bojové činnosti na území protivníka. Strategicko-operační princip „úderu proti silám v hloubce“ je tak plně v souladu s principem „přední obrany“ a přispívá k jeho aktivnějšímu pojetí.

Odrázem strategicko-operačního principu „úderu proti silám v hloubce“ je snaha o maximální omezení pohybu vojsk Varšavské smlouvy v hloubce 150–500 km od čáry dotyku. V hloubce 50 až 150 km se předpokládá co největší snížení bojeschopnosti svazků přibližujících se k přednímu okraji, přičemž k jejich vyřazení by mělo dojít ještě před dosažením čáry zasazení. Proti stálým cílům (letišť, velitelská stanoviště, železniční uzly, mosty, křižovatky) významným pro přesun vojsk by měly být použity převážně protizemní řízené střely, proti pohyblivým cílům (vojska na přesunu) převážně vojenské letectvo.

K realizaci principu „úderu proti silám v hloubce“ hodlá velení NATO využít současné moderní zbraňové systémy již zavedené nebo zaváděné do vojsk (nové moderní letouny, řízené střely Lance s konvenčními hlavicemi, raketomety MLRS, letouny TR-1 apod.), ale také nové zbraňové systémy, při jejichž výrobě budou využity jak osvědčené, tak i nové, nejmodernější technologie.

Colkové náklady potřebné k posílení konvenčního odstrašování v Evropě jsou odhadovány na 22,5 miliardy dolarů a všechny plánované programy by mohly být realizovány asi do roku 1994.

Posílení konvenčního odstrašování však neznamená zřeknutí se použití jaderných zbraní. Všechna výše uváděná opatření mají za účel pouze zvýšit tzv. jaderný práh, to znamená oddálit přechod na omezenou jadernou válku, s kterou velení paktu nadále počítá, a po její úspěšné vedení si vytvořit podmínky výstavby

„jaderných sil na válčišti“ v duchu plánu tzv. jaderného dozbrojení NATO.

Základním dokumentem Severoatlantického paktu, podle něhož se řídí zasazení jaderných sil na válčišti, je „plán jaderných operací“.

Vrchní velitel spojeneckých ozbrojených sil paktu generál Rogers, v souvislosti s uskutečněnými změnami v použití konvenčních sil paktu, považuje za nutné upravit i zásady použití jaderných zbraní. Vydal proto příkaz k vypracování návrhu koaličních postupů pro řízení omezené jaderné války. První závěry předložil k posouzení vrcholným řídicím orgánům NATO na jejich jarním zasedání v r. 1985. Na základě dílčích zasedáníných údajů lze předpokládat, že ofenzivnější pojetí konvenčního ozbrojeného konfliktu a vysoká účinnost moderních konvenčních zbraňových systémů, povedou ke snížení významu „obraných jaderných zbraní“ (jaderných min) a taktických jaderných zbraní. Jaderné dělostřelectvo a předsunuté sklady jaderné munice by byly v časově delší konvenční válce vystaveny riziku velkých ztrát a odstupňované použití jaderných zbraní by proto nebylo spolehlivě zajištěno. Rada úkolů taktických jaderných zbraní, souvisejících s odstupňovaným použitím jaderných zbraní, bude pravděpodobně přenesena na operačně taktické jaderné zbraně a řízené střely středního dosahu, které dosahují stejné přesnosti a jsou méně zranitelné. To však neznamená, že víceúčelové hlavníové dělostřelectvo ztrácí v případném jaderném konfliktu svůj význam. O tom svědčí jeho modernizace a nově zaváděné druhy jaderné munice 3. generace (s řízenými účinky — neutronová munice). Nejvíce výhod pro použití dosavadních jaderných granátů polním dělostřelectvem je odvozováno ze škod, které by vznikly v případě jejich použití k zastavení úderných uskupení protivníka na území států NATO. Použití neutronové munice se považuje za mnohem výhodnější.

Ze všech doposud uvedených skutečností vyplývá, že státy Severoatlantického paktu intenzivně vytvářejí podmínky pro zahájení války proti zemím Varšavské smlouvy nenadálým napadením, jako nejvhodnějším způsobem zahájení války. Včas zjistit přípravy armád NATO na nenadálé napadení států Varšavské smlouvy je proto každodenním a trvalým úkolem vojenského průzkumu našich armád.

Při hodnocení možností NATO rozpoutat válku v Evropě nenadálým napadením

je třeba soustředit pozornost zejména na zjištění příznaků převádění ozbrojených sil paktu z mírového na válečný stav v oblasti velení, u prostředků jaderného napadení a systému zásobování speciální municí, u pozemního vojska, vojenského letectva a námořnictva.

Dosažení pohotovosti k velení zahrnuje široký komplex opatření od zvýšené dosažitelnosti nebo přítomnosti hlavních funkcionářů a řídicích orgánů v místech velení až po úplné převedení systému velení na válečný režim na polních stanovištích. Platí zásada, že bez ohledu na variantu převedení bude plně pohotovost k velení dosaženo vždy nejprve v mírových posádkách a až pak budou velitelské orgány přemístěny na polní stanoviště připravená v předstihu předsunutými oddáky a operačními skupinami.

Zjištění příznaků převádění ozbrojených sil z mírového na válečný stav u prostředků jaderného napadení a orgánů zásobování speciální municí bude velmi obtížné, protože všechna opatření budou řešena při maximálním utajení. Ani při jejich zjištění však nebude možno jednoznačně vyvodit závěr, že válka bude zahájena za použití jaderných zbraní, protože podle zásad uplatňovaných v NATO musí být vojska paktu schopna kdykoliv, tedy i v situaci, kdy je plánováno zahájení války konvenčními zbraněmi, přejít na použití jaderných zbraní.

Zjištění příznaků převádění ozbrojených sil NATO z mírového na válečný stav lze u pozemního vojska, vojenského letectva a PVO a u vojenského námořnictva považovat za relativně snazší než v ostatních oblastech, protože se bude týkat vždy značného počtu sil a prostředků, u kterých lze závažné změny v činnosti utajit vždy jen po určité době. V reálné situaci však může být rozpoznání těchto příznaků a hodnocení skutečného stavu připravenosti vojsk paktu značně komplikováno tím, že i nenadálému napadení může předcházet určitá krizová situace nebo celé období, které, i když nebylo v nejvyšším stadiu využito velením NATO k rozpoutání války, umožnilo částečné zvýšení bojové pohotovosti vojsk. Např. rozsáhlým vyvedením svazků na plánovaná cvičení, dílčím rozvinutím systémů spojení, skrytým doplněním některých svazků na válečné počty apod. Z tohoto hlediska jsou velmi nebezpečná každoroční podzimní cvičení vojsk NATO Autumn Forge, kterých se účastní značné množství vojsk, probíhá přísun posil ze zámoří, je rozvíjen polní systém velení a spojení a vojska cvičí v bezprostřední blízkosti hranic s NDR

a ČSSR v předpokládaných operačních prostorech. Tento stav, kdy si protivník jakoby zvykl na existenci částečně rozvinutých sil NATO, pokládá velení paktu za velmi výhodný k rozpoutání války.

Stanovení závěru, že NATO v určité situaci uskutečňuje opatření s cílem zahájit válku proti státům Varšavské smlouvy nenadálým napadením bude proto vždy velmi obtížné. Z hlediska časových možností je nenadálé napadení limitováno zvláště těmito časovými lhůtami:

- systém velení ozbrojených sil NATO na středoevropském válčišti může být převeden na válečný režim asi za 24 hodin,

- prostředky jaderného napadení začleněné do „stálých hotovostních sil“ NATO na středoevropském válčišti během 15 až 25 minut a řízené střely Pershing 2 dokonce během 9 až 11 minut. Ostatní prostředky jaderného napadení mohou dosáhnout pohotovosti k palbě v těchto lhůtách:

- útvary řízených střel Pershing 2 za 3,2 až 7,5 hodin

- útvary řízených střel Pershing 1A za 7,5 až 11,5 hodin

- útvary letounů nosičů taktického letectva (70–100 % sil) za 12 až 24 hodin

- útvary řízených střel Lance (93 % sil) za 5 až 12 hodin.

Strategické prostředky jaderného napadení USA mohou být aktivovány kdykoli v průběhu 7 až 15 minut.

- taktické letectvo a spojenecký systém PVO NATO na středoevropském válčišti mohou dosáhnout plné bojové pohotovosti za 12 až 24 hodin, hotovostní prostředky PVO jsou připraveny odrazit hromadný úder letectva protivníka za 5 až 30 minut;

- uskutečnění nejdůležitějších opatření decentralizace sil a prostředků pozemního vojska a vojenského námořnictva NATO na středoevropském válčišti a v oblasti Baltského a Severního moře vyžaduje minimálně 4 až 6 hodin, operační rozvinutí hlavních sil pozemního vojska může být ukončeno nejdříve za 21 hodin, vojenského námořnictva za 36 hodin.

Připravenost vojsk NATO kdykoli rozpoutat válku proti socialistickým zemím a obtížná zjistitelnost příznaků k zahájení války nenadálým napadením vyžadují udržovat naše bratrské armády ve stálé bojové pohotovosti, aby byly schopny kdykoli odrazit agresi nepřítelů a způsobit mu zrcuující porážku.